

felicki

JAN FELICKI

Jan Felicki urodził się 13 sierpnia 1927 roku w Radzyminie w rodzinie nauczycielskiej. Szkołę powszechną ukończył w 1939 roku we Włocławku. W sierpniu 1939 roku ojciec został powołany do wojska jako oficer rezerwy, dostał się do niewoli sowieckiej (Kozielsk) i został zamordowany w Katyniu. W grudniu 1939 roku rodzina Felickich została wysiedlona z Włocławka i zamieszkała w Jabłonie pod Warszawą. Na początku 1943 roku złożył przysięgę jako żołnierz Armii Krajowej. W czasie Powstania Warszawskiego walczył w Grupie „Kampinos” (batalion porucznika „Znicza”).

W styczniu 1945 roku wrócił do Włocławka, gdzie pracował na kolei i uczył się w liceum dla pracujących. W 1946 roku zdał maturę i rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Studia ukończył w 1952 roku uzyskując tytuł magistra inżyniera.

Pracę w Politechnice Warszawskiej rozpoczął 1 maja 1951 roku na stanowisku adiunkta dziekanatu na Wydziale Łączności. Był to pierwszy rok funkcjonowania Wydziału, a zadaniem adiunkta dziekanatu było prowadzenie wszystkich spraw organizacyjnych, poczynając od rozkładu zajęć, poprzez rejestrację studentów, kończąc na protokołowaniu posiedzeń Rady Wydziału.

Od początku roku akademickiego 1952/1953 przeszedł do pracy w kierowanej przez profesora Stanisława Kuhna Katedrze Techniki Łączności. W ramach tej Katedry, ówczesny kandydat nauk technicznych Władysław Findeisen organizował nową specjalność Automatyka i Telemechanika, a Jan Felicki został jego pierwszym współpracownikiem. Już w semestrze letnim 1952/1953 rozpoczął wykład „Tele-

mechanika i automatyka” na Wydziale Komunikacji, a od początku roku akademickiego 1953/1954 objął wykład „Sterowanie zdalne” na Wydziale Łączności i równocześnie rozpoczął wykład „Układy przekaźnikowe” na Wydziale Elektrycznym. Były to wykłady pionierskie, niemające wcześniejszych wzorów w polskim szkolnictwie wyższym.

W 1954 roku został powołany na adiunkta w nowo utworzonej Katedrze Automatyki i Telemechaniki kierowanej przez profesora Władysława Findeisena. Jesienią 1955 roku przejął od J. Bromirskiego z Politechniki Wrocławskiej prowadzenie wykładu „Telemechanika”, który prowadził (z przerwami) prawie 20 lat. W czerwcu 1957 roku był kierownikiem grupy studentów nowej specjalności odbywających jednomiesięczną praktykę w uczelniach Moskwy i Leningradu. Od września tego roku odbył siedmiomiesięczny staż w Szwecji, pracując w koncernie ASEA. Opracował tam kilka oryginalnych i wdrożonych do praktyki układów sterowania zdalnego, m.in. do sterowania

Słowa kluczowe

- automatyka
- telemechanika
- telekomunikacja
- atomistyka zarządzanie
- organizacja badań

F

stacjami przetwornikowymi w energetycznej, kablowej linii przesyłowej prądu stałego pod Kanałem La Manche. Brał także udział w pracach prowadzonych przez Katedrę na potrzeby instytucji zewnętrznych. Miedzy innymi był głównym referentem obszernej pracy zespołowej prowadzonej na zlecenie Terenowej Obrony Przeciwlotniczej (TOPL), dotyczącej sterowania częstotliwością akustyczną po sieci energetycznej. Był również głównym redaktorem opracowania poświęconego koncepcji sterowania rurociągiem naftowym „Przyjaźń”. W ramach tej pracy opatentował (wspólnie z W. Findeisenem i L. Margańskim) sposób ciągłej kontroli stanu rurociągu. W ramach przygotowywania pracy doktorskiej, w latach 1959–1961, odbył kilkumiesięczne staże w Moskwie oraz Leningradzie. W 1961 roku obronił na Wydziale Łączności pracę doktorską.

W latach siedemdziesiątych XX w. rozpoczął pracę dydaktyczną w dziedzinie zarządzania oraz organizacji działalności badawczej i rozwojowej; wykładał na studium podyplomowym INES, gdzie prowadził kilkadziesiąt prac końcowych, oraz na wielu kursach organizowanych przez Ośrodki Postępu Technicznego w Katowicach i Warszawie.

Wypromował ponad 20 dyplomantów. Był promotorem trzech i recenzentem sześciu prac doktorskich.

W lutym 1968 roku został dyrektorem Instytutu Tele- i Radiotechnicznego, działającego w resorcie przemysłu maszynowego. Przeszedł procedury kwalifikacyjne Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej i został samodzielnym pracownikiem badawczym.

W latach 1970–1979 pracował na kierowniczych stanowiskach w administracji państwowej zajmującej się atomistyką: zastępcy pełnomocnika rządu ds. wykorzystania energii jądrowej (1970–1973), prezesa Urzędu Energii Atomowej (1973–1976), podsekretarza stanu w Ministerstwie Energetyki i Energii Atomowej (1976–1979). Do jego obowiązków należał nadzór nad całym obszarem atomistyki, w szczególności nad instytutami badawczymi i placówkami rozwojowymi. Kierował również współpracą międzynarodową Polski w obszarze atomistyki. Był przedstawicielem Polski w Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA), prezydentem Konferencji Generalnej MAEA (1975), a następnie przez dwie kadencje wiceprzewodniczącym jej Rady Zarządzającej.

W 1975 roku Jan Felicki został powołany na stanowisko profesora kontraktowego Politechniki Warszawskiej. W 1990 roku, w związku z wejściem w życie nowej ustawy, która

nie przewidywała możliwości zatrudniania profesorów kontraktowych nieposiadających stopnia doktora habilitowanego, odszedł z pracy w Instytucie Automatyki Politechniki Warszawskiej.

W 1947 roku wstąpił do ZNMS (młodzieżowej organizacji PPS), a w 1952 roku do PZPR. Był sekretarzem organizacji partyjnej Wydziału Łączności (1955–1958), I sekretarzem Komitetu Zakładowego PZPR Politechniki Warszawskiej (1961–1962). Od 1968 roku do końca lat siedemdziesiątych był członkiem Komitetu Warszawskiego PZPR, gdzie pełnił funkcję przewodniczącego komisji zajmującej się problematyką postępu technicznego oraz problematyką nauki i szkolnictwa wyższego. W 1987 roku wystąpił z PZPR.

Był członkiem wielu ciał kolegialnych w dziedzinie nauki i postępu technicznego. Wchodził w skład wielu komisji Rady Wydziału, komisji senackich i rektorskich Politechniki Warszawskiej. Zasiadał również w organach Polskiej Akademii Nauk — przez kilka kadencji był członkiem Komitetu Automatyki i Cybernetyki, Komitetu Naukoznawstwa oraz Komitetu Badań i Prognoz „Polska 2000”. Przez 20 lat był członkiem Państwowej Rady Pokojowego Wykorzystania Energii Jądrowej. Przez kilka kadencji był członkiem Komitetu Nagród Państwowych i wchodził w skład prezydium tego Komitetu. Działał także w komisjach powoływanych przez prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego. Przez wiele kadencji był członkiem Rady Naukowej Instytutu Łączności oraz Rady Naukowej INES Politechniki Warszawskiej.

W 1950 roku został członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP). W końcu lat sześćdziesiątych rozpoczął aktywną działalność w tym Stowarzyszeniu. Pełnił następujące funkcje: członka Zarządu Głównego, wiceprezesa (przez blisko 10 lat), przewodniczącego Centralnej Komisji Organizacyjnej, członka Centralnej Komisji Odznaczeń i Wyróżnień, członka Zarządu Oddziału EIT w Warszawie oraz przewodniczącego Centralnej Komisji Historycznej (1998–2002). Obecnie jest przewodniczącym Centralnej Komisji Odznaczeń i Wyróżnień. Za aktywną działalność w Stowarzyszeniu został wyróżniony m.in.: Złotą Odznaką Honorową SEP, Złotą Odznaką Honorową Naczelnej Organizacji Technicznej, godnością „Zasłużony Senior Stowarzyszenia Elektryków Polskich” (1993) oraz godnością członka honorowego Stowarzyszenia Elektryków Polskich (2002).

Jest żonaty, ma dwoje dzieci, oraz czterech wnuków.